

ЛИНО АЛДАНИ ЗАПОВЕДИТЕ НЕ СЕ ОБСЪЖДАТ

Превод от италиански: Александра Никифорова, 1974

chitanka.info

Собственикът и главен редактор на санфранциското списание „Научна фантастика“ Хаурд Дръмънд откъсна поглед от книгата, които бяха затрупали писалището му, и се усмихна на мис Мервин.

— Какво има? — меко запита той. — Случило ли се е нещо?

Присцила Мервин оправи гънките на черната си рокля. С куп стари списания под мишница тя нервно сплиташе пръсти и приличаше на изплашена птица, попаднала в капан.

— Мистър Дръмънд — заговори най-сетне тя с унил глас, — бих искала да поговоря с вас. — Тя обърна очи към Бети Шеридън, личната секретарка на директора, и добави: — Насаме.

Дръмънд погледна часовника си.

— Деветнадесет и тридесет — рече той, обръщайки се към девойката. — Можете да си тръгнете, Бети. Вече свършихме.

Той покани с жест Присцила да седне. Тя беше висока и мършава, с къси руси кичури и бледо, обсипано с лунички лице — като жълт облак на пергаментен небосвод.

Дръмънд се опря с лакти на масата и се намръщи.

— И тъй — подкани я той, когато останаха сами.

— Аз бих искала... — започна Присцила. Тя се окашля. — Бих искала да ви кажа за Рой Донован и Лари Робсън.

— Нещо за работата им?

— О, не, в това отношение всичко е наред — увери го Присцила. Тя нерешително спря за миг, като че търсеше думи. — Не зная как да ви кажа тези неща, мистър Дръмънд. Вие ще ме сметнете за глупачка или просто за луда. Но каквото и да е, аз съм готова да чуя за себе си всичко, което поискате. Във всеки случай, преди да се обърна към полицията, реших да поговоря с вас.

— Да се обърнете към полицията?

— Да, мистър Дръмънд, ние всички сме в опасност.

Редакторът направи нетърпелив жест.

— По-кратко, какво се е случило?

— Рой и Лари, вече ви казах...

— Е, и какво?

— Те са марсианци!

Дръмънд подскочи на стола. Хапейки устни, той намръщено, почти злобно погледна Присцила Мервин.

— Това е твърде глупава шега, мис Мервин! Липсва ви оригиналност. Е, разбира се... От сутрин до вечер се къпем в морето на фантастиката, обкръжени от октоподи и прилепи, от уранияни и селенити, и вие — за разнообразие — идвате тук да ми разправяте за марсияни. Кого искате да разсмейте?

— Мистър Дръмънд... — промълви Присцила. — Уверявам ви, не се шегувам. Имам доказателства.

Редакторът отново подскочи на стола.

— Моля ви, изслушайте ме — продължи Присцила, като повдигна очилата на носа си. — Аз изучих основно и двамата. Първите подозрения възникнаха у мене, когато зачетох разказите на Рой. — Тя разгърна един стар брой на „Научна фантастика“. — Четете ето тук, вижте това описание на червената пустиня на Марс. То е превъзходно. — Присцила взе друг брой. — А тук? Вижте! Той говори за блатата на Венера. Не ви ли се струва, че вие буквално виждате тия гори, блатата, планински върхове? Погледнете сега илюстрациите на Лари! — Тя тръшна списанието на бюрото му: на корицата беше изрисувано двуглаво чудовище, кожата му покрита с израстъци, а от ноздрите изригваше дим. — Превъзхожда всяка фантазия, нали? Но всичко е ясно! Да нарисува такова чудовище е способен само този, който го е видял със собствените си очи.

Дръмънд подсвирна. Мис Присцила се освободи от първоначалната си плахост, и буквално го заля с цитати и парадоксални твърдения. Тя стана агресивна. Дръмънд разбра, че ще е по-добре да се обръща към нея по-ласкаво.

— Ех, и вие — възкликна той с глас, пропит от загриженост и симпатия. — Рой и Лари са славни момчета. Нали затова им плащам куп пари. Ако нямаха талант, отдавна бих ги уволнил.

— Да — съгласи се Присцила. — Но, знаете ли, тук става дума не за талант, а за нещо съвсем друго.

Тя отвори още един брой на списанието. Някакъв откъс беше подчертан с червен молив.

— Прочетете — настоя тя.

Дръмънд погледна изкосо страницата.

— В този разказ Рой описва обратната страна на Луната. А тази рисунка на Лари като две капки вода прилича на фотосите, поместени във всички вестници.

— Добре де, какво странно има в това?

— Но погледнете датата, моля ви! — възкликна мис Мервин. — Броят е от април петдесет и девета година. Трябва ли да ви напомня, че първата снимка на обратната страна на Луната беше направена от руснаците чак през октомври. Как Рой е успял толкова подробно да я опише половин година по-рано? А Лари? Как ще обясните неговата рисунка?

Дръмънд объркано се почеса по тила.

— Какво да каже човек! — въздъхна той. — Съвпадение! Понякога случайно плодовете на фантазията изведнъж се оказват правдоподобни. Не е изключено, нали?

— Не, това не е плод на фантазия — с леден глас възрази мис Мервин.

— О, господи! Вие сериозно ли мислите, че... Това най-сетне минава всякакви граници!

Мис Мервин се изчерви и смутено сведе очи.

— Мистър Дръмънд... — заговори едва чуто тя. — Умолявам ви, не се смейте. Аз съм решила да бъда с вас откровена докрай. Преди време този момък ми се нравеше...

— Кой? Рой или Лари?

— Рой. Аз мислех, че той може би не ми обръща внимание, защото съм твърде стара за него, а може би в Сан Диего си има друга. Вие знаете, Рой често е разказвал, че преди да дойде тук, в Сан Франциско, бил живял в Сан Диего, на Петдесет и девета улица. Накратко казано... Не ме осъждайте, мистър Дръмънд, аз направих справка. В Сан Диего никога не е имало никакъв Рой Донован! Нещо повече, там няма никаква Петдесет и девета улица. Рой е дрънkal измислици.

Дръмънд се стараеше да запази спокойствие и все пак от време на време не можеше да сдържи снизходителната се въздишка.

— Той е таен агент — заяви Присцила Мервин.

— Какво, какво?

— Таен агент. И почти сигурно от Марс.

Дръмънд промени тактиката. Той започна да гледа мис Мервин със сериозен вид, по-точно с безразличието, с което лекарите гледат душевноболните в психиатричната клиника.

— А защо именно от Марс? — запита съчувствено той.

— Разбрах това по начина, по който той използва водата. Рой е твърде пестелив. Веднъж, като си подостряше молива, си поряза пръста. Отидох при него до мивката, за да му направя превръзка. Да бяхте видели как използва водата! Пусна тънка-тънка струйка — така може да постъпи само човек, живял дълго в свят, в който водата не е достатъчна. И после... Обърнали ли сте внимание? Той винаги носи тъмни очила. Това също е доказателство: нали ви е добре известно, че тук, на Земята, слънчевата светлина е по-силна, отколкото на Марс.

— Слушайте — рече Дръмънд, — аз ви смятам за образцов работник, вие сте истинска опора на списанието... — Той изговаряше думите бавно, като че ли искаше да подчертае смисъла им. — Напоследък вероятно сте работили твърде много. Мисля, че една едноседмична почивка ще ви възвърне отново в релсите.

Присцила Мервин се разплака.

— Така си и знаех — изхлипа тя. — Но аз ги чух, казвам ви, аз ги чух!

— Какво сте чули?

— Рой и Лари. Те мислеха, че в стаята няма никой, и разговаряха. Странен, рязък език. Нещо като японски.

— Но, уверявам ви, те просто са се забавлявали, една младежка шега.

— Нищо подобно! Те се караха, крещяха и удряха с юмруци по масата. Мислех, че накрая ще се нахвърлят един срещу друг. А тази сутрин се случи нещо съвсем невероятно, нещо абсурдно. Слушайте, мистър Дръмънд, ако искате, позвънете в психиатричната клиника да ме приберат. Нека ме сложат в отделението за тихи луди, но аз не мога повече, не съм в състояние да тая в себе си това, което видях. Трябва да го разкажа някому, на вас или на полицията, за да могат да вземат мерки.

Дръмънд кимна печално с глава. Присцила изтри очите си и шумно подсмръкна.

— Тази сутрин... — започна тя — в десет часа... Аз преписвах на машината новия разказ на Рой — този, дето ще излезе в следващия брой. Рой седеше пред бюрото си и с отсъстващ вид гледаше през прозореца, а Лари седеше на мястото си в дъното на стаята. Аз проследих цялата сцена с крайчеца на окото си. От някое време изобщо не изпускам от очи тая двойка. Изведнъж Лари рече: „Нямаш

ли цигари, Рой?“ „Имам — отвърна Рой, без да извърне поглед от прозореца. — Ето пакета на масата.“ Мислех, че Лари ще стане или ще помоли: „Подхвърли го тук.“ Нищо подобно. Пред очите ми пакетчето само се отвори. Видях как се отви сребристата лентичка, във въздуха се появи цигара, прекоси стаята и се озова у Лари. Аз не съм луда, мистър Дръмънд. Това могат да правят само марсианите.

Тя отново се разрида, този път неудържимо. Не беше в състояние да сдържи хлипанията си.

Дръмънд не знаеше какво да стори.

— Това естествено е била някакъв трик — рече той. — Господи! Във филмите за невидими правят още по-странни неща. Успокойте се, мис Мервин, това е трик, само трик. Двама шегобийци решили да се поразвлекат и са ви разигравали...

— Преместете ме в друг отдел, мистър Дръмънд. В тази стая аз няма да се върна, не искам да работя там. Аз се боя.

— Хайде, хайде, не говорете глупости. Казах ви: малко сте развълнувана. Една седмица почивка и всичко ще е в ред, ще видите.

Присцила Мервин не можеше да се успокои. Тогава Дръмънд стана от бюрото, приближи се до нея и я потупа няколко пъти ласкаво по рамото.

— Разбирам — каза той. — Работата ни е отвратителна. Дори мене през нощта ме преследват кошмари. А Бети? Нея постоянно ѝ се присънват хора от Вега, които се канят да я похитят. Колкото до тия двамата — ще ги науча на дисциплина. Можете да ми вярвате, че вече никога няма да си позволят да ви разиграват.

Той вдигна слушалката на селектора и сухо нареди:

— Мис Съливан, предайте на Донован и Робсън да дойдат незабавно в кабинета ми.

После пак се обърна към Присцила:

— Сега ще ги туря на мястото им, не се съмнявайте.

Той я тупна приятелски по бузата и се усмихна. След това я изпрати до вратата.

* * *

— Привет, шефе! — поздрави Донован с влизането си.

— А къде е Лари?

— Вече си отиде.

— Кретени! — изрева мистър Дръмънд. — Вие с този идиот се развличате, като разговаряте по марсиански, а? Юнаци! И ви се е видяло малко, та сте започнали да се забавлявате и с телекинеза.

Донован смръщи чело, като очевидно се мъчеше да проумее хвърлените му обвинения.

— Извинете, шефе, но нищо не разбирам.

— Кретен! Тая върлина, твоята секретарка, се е досетила, разбираш ли?

— Но това е невъзможно! — възрази Рой. — Макар че... Всъщност би могло и да е така. Аз неведнъж съм забелязвал, че се е ровила в чекмеджето ми, навярно се е снабдила с двоен ключ. Въпреки че бележника и най-важните книжа нося винаги със себе си. — Той нервно запуши. — Шефе, канех се да ви кажа това довечера или най-късно утре. Тази сутрин хванах Мервин, когато тършуваше в джоба на Лари. Може би, както казахте, тая вещица ни е разкрила.

— Че естествено — развика се Дръмънд. — А вие и не подозирате това, жалки идиоти! За щастие тя току-що беше при мене и ми разказа всичко, тъй че успях да оправя работата.

Няколко секунди той злобно разглеждаше Донован, после отпусна върху бюрото огромния си юмрук.

— Колко пъти трябва да ви повтарям, че е нужна предпазливост? Тия проклети земляни не са тъй глупави, както може да си помисли човек. До мен достигнаха откъси от твоето описание на обратната страна на Луната. Добре. Да кажем, че може. Но да посмеете да разговаряте на родния си език, да управлявате предмети от разстояние в присъствието на земляни! Това е непостимо. Инструкцията ви е известна и вие прекрасно знаете какво е наказанието за тия, които я нарушат.

— Зная, шефе — опита се да се оправдае Рой, — но понякога се случва... Силата на навика...

— Тъй, тъй — ехидно забеляза Дръмънд, — а нашата мисия може да върви по дяволите, а? Годиците на подготовка, многобройните жертви — всичко може да се окаже напразно само заради вашето нехайство.

— Че какво толкова се е случило? Не можем ли да я пречукаме?

— Да не си полудял? Нали тая усойница искаше да предупреди полицията, а аз я разколебах. Но тя би могла да реши, че предпазливостта никога не вреди. Сега слушай: девицата не е равнодушна към тебе или поне не е била, докато не сте почнали да я плашите...

— Е, и?

— Поухажвай я — посъветва го Дръмънд, — излез с нея вечерта. Кажи ѝ, че си разигравал ролята на марсианец, за да я заинтригуваш, да привлечеш вниманието ѝ. Кажи ѝ, че си безумно влюбен. Ако я завоюваш, ти ще завоюваш и доверието ѝ, а вероятно с него и нейното мълчание.

— Не, шефе — разтревожено рече Рой. — Няма да ида да се разхождам с тая драпирана върлина...

— Млък! — ревна Дръмънд. — Ти нанесе вреда и си длъжен да я компенсираш. От приятелите ни във Филадельфия ще взема разрешение за брак. След един месец трябва да сте вече сгодени.

Донован побледня. Като платно. По негово мнение на Земята не съществуваше по-непоносимо създание от Присцила.

— Шефе — започна той със задавен глас, — няма да се ожения за тази харпия, вие не можете да ме заставите. Това е твърде...

— Ще се ожениш! — отрязва Дръмънд. — Това е заповед, разбираш ли? Заповед!

Рой Донован трябваше да събере цялата си воля, за да се пребори със себе си. Той е в капана, изход няма. Заповед! Дисциплинарният устав е абсолютно ясен. Параграф първи: „Заповедите не се обсъждат“. А това си е заповед — свещена, неоспорима, без право на обжалване.

Той тикна угарката в пепелника и се изпъна в стойка „мирно“.

* * *

Зад ъгъла, полускрита в сянката, чакаше Бети Шеридън. Беше съвсем тъмно, рядко се мяркаха бързащи минувачи.

Когато на улицата се появи Присцила Мервин, Бети се втурна насреща ѝ.

— Какво стана?

— Всичко е наред — заяви Присцила. — Старият глътна хапчето. Той реши, че съм уморена и ми предложи едноседмична отпуска.

Тя сдържано се разсмя. Смехът ѝ беше скърцащ, почти метален.

— И после? — запита Бети.

Присцила не я слушаше, тя продължаваше да се смее, без да обръща внимание на въпросите на девойката.

— О, Бети! Трябваше да видиш отнякъде стария Дръмънд. Като актьор тоя марсианец не струва и пукнат грош. Горкичкият се развълнува ужасно. Той се отнасяше към мен като към стара девица, вдетинена от страх, и в края на краищата повярва, че ме е разубедил.

— Ти много рискуваш — забеляза Бети.

— А какво да сторя? — рече Присцила, ставайки изведнъж сериозна. — Тоя нахалник Рой ме завари, когато претърсвах джобовете на приятеля му, нали толкова пъти ти го повторих? За да не възбудя подозрение, оставаше ми само да се престоря на простодушна глупачка, която един прекрасен ден забелязва, че живее сред пришълци от Марс. Не се вълнувай, всичко мина гладко. Слушай, Бети, непременно трябваше да заявя, че съм забелязала всичко, а после му позволих да ме убеди, че само така ми се е сторило. Ако бях замълчала, щяха да ни разкрият и двете.

Бети кимва с глава в съгласие.

— Отвратителни, подли марсиани! — възкликна Присцила. — Пристигнали са тук, на Земята, смесили са се с хората, проникнали са в учрежденията, заели са ключовите постове — те са навсякъде. Но ние ще ги открием всичките, ще ги изгоним до един!

Бети отново кимна.

— За съжаление се случи малка неприятност. Старикът веднага извика Рой при себе си. Спуснах се в архивата и благодарение на микрофона, който монтирахме преди една седмица, чух целия разговор.

— Е, и?

— Дръмънд нареди на Рой да ме ухажва. Той му заповяда от предпазливост до един месец да се ожени за мене. Представяш ли си! Да търпя гнусните прояви на внимание от един марсианец? Не, това е свръх силите ми! А от друга страна, ако остана равнодушна, те ще

помислят, че все още ги подозирам. Трябва да измислим нещо и да свършим с това дело.

Очите на Бети Шеридън запламтяха с дяволски блясък.

— Не, скъпа Присцила — с леден глас рече тя. — Дръмънд се смята за хитрец и ние няма да го лишим от тая илюзия. Той е заповядал Рой да се ожени за тебе? Прекрасно! Ти веднага ще приемеш предложението. Като живееш с Рой, ти лесно ще можеш да се добереш до необходимите за нас сведения, да узнаеш къде се крият останалите. Ние скоро ще ги унищожим всичките, ще видиш.

Присцила се облегна на стената, тя почти изгуби съзнание.

— Какво говориш, Бети! — възкликна с отвращение тя. — Ти се шегувааш! От тоя Рой просто ми се повдига!

Бети твърдо и неумолимо погледна Присцила.

— Не, Бети! — молеше се тя. — Всичко, което искаш, само не и това! Ти не можеш да настояваш, Бети. Това... това е ужасно...

— Глупости! Прави каквото ти казвам! Това е заповед!

В порив на ярост и възмущение на Присцила ѝ се щеше да се нахвърли върху Бети, да впие нокти в лицето ѝ. Но в съзнанието ѝ се мярна дисциплинарният устав на жителите на Венера. Параграф първи: „Заповедите не се обсъждат“.

Мътно светеха призрачните лампи. Улицата беше пуста. Присцила Мервин закопча още едно копче на сакото си, прокара длан по шева и сдържано кимна с глава в знак на подчинение.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 1,2/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.